

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

กิเลสขาดจากใจอยู่ไหนสบายหมด

ก่อนจึงหัน

เมื่อวานเขาลากเราไปฉนในบ้าน ไปสลบไสลอยู่นั้นเมื่อวาน ขนาดนั้นนะ เราปฏิบัติต่อโลกจนจะสลบไสลในบ้านเมื่อวาน เราไม่ได้พูด เฉย ทางโน้นก็บรรยายเรื่องนั้นเรื่องนี่ยังไปหมด วันพรุ่งนี้ฉันศาลาใหญ่ งานมาอยู่ในหัวอกเรานี่ เราดูทองคำก็ได้เพียงหยิบเดียว มันยังงั้น งานนี้ก็เอาหลวงตาบัวเป็นหัวหน้า หลวงตาบัวเป็นอย่างนี้ เสรอ สุดท้ายเราก็ไปกว้านเอาทองคำเข้ามา ๓ กิโลเลยมาใส่นี้ เป็นหน้าที่ของเราเอง รับผิดชอบ ทำอะไรไม่ได้คิดได้อ่าน นี่คิดทุกแง่ทุกมุมนะอะไรๆ ยกตัวอย่างเช่นทองคำ ได้หยิบเดียว งานบ้านตาดตลอดถึงคนเมืองอุดรเราทั้งเมือง ได้ทองหยิบเดียวดูไม่ได้นะเรา เลยสั่งเดียนั้นให้ไปเอา ๓ กิโลเลย พอตีท่านบุญมีอยู่นาคูณเอามา ๑ กิโล ก็เลยกลายเป็น ๔ กิโลแถมและเศษนิดหน่อย อะไรๆ ก็มาลากเราไปเป็นหัวหน้าๆ เราไม่ค่อยรู้ตัว อะไรก็ไม่รู้ ให้พร

หลังจึงหัน

สรุปทองคำน้ำไหลซึมที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอม ถึงวันที่ ๘ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒๙๙ กิโล ๕๓ บาท ๕๕ สตางค์ รวมทั้งหมดทั้งใหญ่ทั้งย่อยเป็นทองคำ ๑๑ ตัน ๓๓๗ กิโล ๓๐ บาท ๖๖ สตางค์

(ปัญหาธรรมะครับ ลูกขอกราบเรียนถามหลวงตาเกี่ยวกับการภาวนาของคุณดังต่อไปนี้ ลูกพิจารณาร่างกายเป็นโครงกระดูก จิตมันก็สว่างไสวและตี๋มดำ ลูกพิจารณาต่อไปว่าโครงกระดูกเป็นดินน้ำลมไฟ จิตมันก็รวมเป็นหนึ่ง สว่าง แล้วพิจารณาในจิตนั้นเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จิตมันก็รวมพริบ ว่าง สว่าง มีแต่ตัวผู้รู้รู้ผู้อยู่ในนั้น ลูกเป็นเช่นนี้บ่อยครั้ง พอจะกำหนดออกไปพิจารณาอสุระโครงกระดูก มันก็แน่วอยู่อย่างนั้น มันไม่ยอมออกไปพิจารณาโครงกระดูก ก็เหมือนเดิม จากนั้นอสุระตัวอื่นมันก็ไม่ยอมออกไปให้พิจารณา ลูกขอกราบเรียนเมตตาจากองค์หลวงตาว่า ลูกทำตามแนวทางนี้ถูกต้องหรือไม่ และจะต้องภาวนาอย่างไรต่อไป)

ที่เขาบอกมาทั้งหมดนี้ถูกต้องแล้ว การพิจารณาเมื่อมันพอตรงไหนมันปล่อยๆ มันอิม พุดง่าย ๆ ว่าอิม การพิจารณาธรรมส่วนไหนพอแล้วมันปล่อยๆ ไม่พิจารณาอีกอย่างที่ว่าพิจารณาถึงขั้นนี้มันปล่อย แล้วเข้าไปอยู่ในนั้นแล้วก็ออกอย่างที่ว่านี้ละถูกต้องแล้ว ให้พิจารณาอย่างนั้นละ เมื่อเข้าถึงขั้นอิมตัวอิมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดภายในใจก็อิมตัวแล้วปล่อยหมดเลย อันนั้นอิมอันนี้อิมแต่ตัวเองยังไม่อิมก็ยังต้อง

พิจารณาอีก เอาอันนี้เป็นหินลับปัญญาหรือเป็นปุ๋ยหนุนเข้าไป พอหนุนเข้าไปพอแล้วที่
นี้อิมหมต อิมหมตแล้วปล่อยหมต อิมตัวเองปล่อยตัวเอง คำว่าเราปล่อยออกหมต นี้
ละการพิจารณา

เราอยากให้เห็นน้องชาวพุทธเราทั้งหลายได้ภาวนาตามทางของศาสดาบ้าง มีแต่
เรื่องทางกิเลส เวลานี้คลื่นมหาสมุทรทะเลหลวงสู่คลื่นกิเลสไม่ได้ คลื่นกิเลสนี้ใหญ่
หลวงกว่านั้นอีก เราอยากให้เห็นพิจารณา เอาธรรมะนี้ตีคลื่นให้มันตกทะเลหลวงของมัน
เราพิจารณาเป็นอย่างนั้นละ รู้เข้าไปๆ ผลสุดท้ายตั้งเขาวานี้ มันรู้แล้วมันเข้าไปอยู่ใน
ตัวของมัน มันปล่อย แล้วก็ออกไปเดินตามนั้นเพื่อนำปุ๋ยเข้ามาหล่อเลี้ยงจิตใจหรือว่า
เป็นหินลับปัญญาก็ไม่ผิด แต่พออิมหมตแล้วตีมันที่แล้วก็ปล่อยหมตโดยสิ้นเชิง แม้
ตัวเองก็ปล่อย ตัวเองนั่นสำคัญ ถ้ามีเราแล้วก็มีเขา เรานี้ปิดออกหมตไม่มีเหลือ เขาก็
ไม่มี หูก็ไม่มีว่างั้นเลยมันพอ

เมื่อถึงขั้นมันอิมพอทุกอย่างแล้ว ใจดวงนี้เป็นนักรู้มันจะรู้ตัวเอง แล้วมันเข้ามา
อย่างนี้ละ อันนี้กำลังพิจารณา ให้มันรู้รอบขอบเขตเข้าไปๆ จนกระทั่งมารู้ตัวเองพอแล้ว
ปล่อยหมต รู้อะไรยังไม่รู้ตัวเองยังปล่อยไม่ได้ อย่างที่เราเคยพูดที่เดินจงกรมอยู่วัด
ดอยธรรมเจดีย์ ที่ตีนเขาทางด้านนั้น ความสว่างมองดูที่ไหนมันว่างหมดเลย ภูเขาที่เรา
เหยียบนั้นยอมรับว่าเป็นภูเขา แต่ความว่างเหนือหมดเลย จากว่างแล้วก็อัศจรรย์ ที่นี้
มันทนอุทานไม่ได้เลยออกอุทานนะเราไม่ลืม

โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงได้อัศจรรย์ถึงขนาดนี้ สว่างไสวครอบคลุมโลกธาตุไปหมด
เลย นับแต่ร่างกายลงไปทะเลหมตไม่มีอะไรเหลือเลย นี่เราหลงตัวเองตื่นตัวเองนะมัน
ว่าอัศจรรย์ๆ ยืนรำพึงอยู่นั้นละ มันว่างหมดเลยโลกธาตุ และเป็นความอัศจรรย์อีกด้วย
จึงได้ออกอุทานในใจอย่างนั้น ที่นี้พระธรรมท่านที่เหนืออันนี้อีกท่านเตือน พอเรื่อง
รำพึงนี้สงบลงเท่านั้นท่านเตือนขึ้นมาเป็นคำพูดเป็นคำๆ ในใจ เรียกว่าธรรมเกิด หรือ
ว่าธรรมเตือน

กิเลสเกิดมี ธรรมเกิดมี กิเลสเกิดมี ธรรมเตือนมี อย่างที่วานี้เป็นธรรมเตือน
กลัวเราหลง เราเห็นว่าอันนี้อัศจรรย์ สักเดี๋ยวก็ผุดขึ้นมาเป็นคำเราไม่ลืม ถ้ามีจุดมีต่อม
แห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ นั่นออก งงละที่นี้ ต่อมจุดนี้คือจุดที่มันสว่าง เหมือน
ตะเกียงเจ้าพายุที่ไส้มันสว่าง นั่นละต่อม ต่อมแห่งความสว่างอยู่ที่นั่น ไม่รู้ละ ท่าน
เตือน ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ ผู้รู้ก็คืออันนั้นแหละ ไส้ตะเกียงที่สว่างๆ อยู่ที่ไหนนั่นแล
คือตัวภพ งง แก้วตัวเองไม่ได้

ถ้าไปกราบเรียนพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านจะใส่เปรียงขาดในเดี๋ยวนั้นเลยก็ได้นะ
จะบรรลุธรรมปึงเดี๋ยวนั้นเลย ติดอยู่นั้นซิ นี่ละไม่มีใครสอน ธรรมะท่านเตือนถูกต้อง

แต่เราไปงเอง จุดต่อมจี้เข้าไปตรงนั้น ถ้าพ่อแม่ครูจารย์มันก็จะว่า ก็ตรงนั้นแหละต่อม
ปล่อยไว้ทำไม นั่นละต่อมพินต่อมไฟ ต่อมภพต่อมชาติอยู่ที่นั่น พุดง่าย ๆ ว่างั้น มันจะ
ทิ้งทันทีเลย ผีงเลย อันนี้ก็งมไปงมมา แยกไปจากวัดดอยธรรมเจดีย์ตอนเดือน ๓ ไป
นูนแล้วกลับมาอีก มาวัดดอยฯ เดือนเมษา พฤษภาคม มาวัดดอยฯอีก กลับมาปลงกันตรง
นี้ละ จุดต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ ได้มาปรากฏเด่นชัดในครั้งที่กลับมา
เที่ยวที่สอง พอผางนี้เท่านั้น ต่อมาก็คือผู้รู้ ผู้รู้นี้เรียกว่าต่อมวิชา เรารู้ได้เมื่อไร พอ
อันนี้ผ่านหมด อันนั้นหมดที่ว่าสว่างไสว อันนี้เหนืออันอีกขนาดไหนพูดไม่ได้เลย หมด
ปัญหาโดยสิ้นเชิงทันที นั่นเวลามันแค้นกันแค้นอย่างนั้น

ปัญหาอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์ แยกปัญหาไปโน้นกลับมาที่มาปลงที่วัดดอย
ธรรมเจดีย์ เป็นเวลาดูเหมือน ๓ เดือนมั้ง เดือนกุมภาพันธ์ ไป แล้วเดือนเมษา พฤษภาคม
กลับมา กลับมาวัดดอยฯนั่นละ มาปลงกันที่นั่น คำว่าสว่างไสวนี้ก็เลยเป็นเหมือนกอง
ขี้ควายไป พออันนี้ออกหมดแล้วความสว่างที่เลิศเลอสุดสมมุติแล้วอยู่ใต้พื้นไม่เห็น
ความสว่างอันนี้ไปปิดไว้ให้หลง พออันนี้ตกกระจายออกไปเท่านั้นจำขึ้นมานี้มันมีอยู่
แล้วนั้น นี่ละจิตอัศจรรย์อย่างนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายพิจารณา

พระพุทธเจ้าประกาศทั้งสามแดนโลกธาตุ พวกเราอยู่โลกธาตุไหนถึงไม่ได้ฟัง
ไม่ได้พิจารณาให้รับรู้บ้างในธรรมที่ว่านี้ ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมอันนี้มันคึกคักนะ ดีไม่ตีมัน
ฆ่าคนหมดนี่ อำนาจของธรรมมีกำลัง ไม่ใช่อำนาจของกิเลสโมโหโทโสพอจะฆ่าคน พูด
ไปเฉย ๆ ไม่ได้ฆ่า นี่ผลแห่งการภาวนาโดยลำดับ เอากายเป็นที่ตั้ง พิจารณากายเขากาย
เรา กายสัตว์กายบุคคล ที่แรกมันก็เป็นอสุภะอสุภังสกปรกเต็มโลกเต็มสงสาร จากนั้น
รวมลงใน อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่เดียวครอบหมดเลย ว่าอนัตตาที่เดียวพริบหมด มา
ยุติที่อนัตตา

เวลามันขึ้น จิตดวงเดียวนี้ทำไมมันเป็นได้หลายอย่างนักหนา คือไม่มีที่พิจารณา
แล้วมีอันเดียวที่รู้ นอกนั้นมันปล่อยหมด ก็มีอันเดียวเท่านั้น เดี่ยวว่าสุข เดี่ยวว่าทุกข์
เดี่ยวว่าเศร้าหมอง เดี่ยวว่าผ่องใส มันมีอยู่ตามความละเอียดของจิต คำว่าเศร้าหมองก็
ละเอียดตามขั้นของจิต พอจับได้ว่าเศร้าหมอง ผ่องใสก็พอจับได้เท่านั้น นี่ละทำไมมัน
เป็นได้หลายอย่างนัก เดี่ยวว่าสุข เดี่ยวว่าทุกข์ เดี่ยวว่าเศร้าหมอง เดี่ยวว่าผ่องใส พอว่า
อย่างนั้นสงบจิตนิ่งเสียบที่นี้ เหมือนว่าอุเปกขา วางเฉย แล้วอันหนึ่งผุดขึ้นมาว่า เหล่านี้
เป็นอนัตตาทั้งสิ้น ที่ว่าสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี เศร้าหมองก็ดี ผ่องใสก็ดี ธรรมเหล่านี้เป็น
อนัตตานะ เท่านั้นแล้วนี่

ตอนนั้นไม่ปรากฏว่าทำงานอะไรเลย จะว่าจดจ่อกับอะไรก็ไม่ใช่ ตอนนั้นตอน
วางเฉย จุดตรงกลางนั่นละจุดสุดท้าย อย่างพระอานนท์ตรัสรู้ธรรมบรรลุธรรมในวันทำ

สังคายนาน่า ท่านก็มุ่งอยู่ข้างนอกไม่มาข้างในมาปัจจุบัน ท่านไม่ปล่อย พอท่านปล่อยเข้ามา นอน พอจะถึงหมอนนี่ปล่อยหมดแล้วนะนั่น เป็นกลางแล้วนั่น ผางขึ้นตรงนั้น อันนี้ก็เหมือนกัน สรุปลงว่าธรรมทั้งสิ้นเป็นอนัตตานะ เท่านั้นละ จากนั้นก็นิ่งแล้วผางขึ้นมาเลย หมดโดยสิ้นเชิง หายสงสัย เหมือนฟ้าดินถล่ม แต่มันเป็นในกายนะ กายไหวอย่างรุนแรงทีเดียว กายกับจิต จิตกับกิเลสมันพืดกัน เวลากิเลสขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิง ไม่มีซากเหลืออยู่แล้ว มันก็ผางขึ้นมาเลย นั่นละแดนอัศจรรย์ เหมือนฟ้าดินถล่ม แต่ฟ้าดินเขาก็อยู่ของเขา มันเป็นในกายกับจิต กายกับจิตเหมือนว่าฟ้าดินถล่ม มันรุนแรงมาก นั่นละจุดสุดท้ายลงอนัตตา สำหรับเราเองลงตรงนั้น

ต่อจากนั้นมาก็ไม่เคยปรากฏว่ามีกิเลสตัวใด เป็นลูกเป็นหลานเป็นเหลนของมัน ที่แทรกขึ้นมาให้เรามีปัญหาว่า กูมาตั้งแต่โคตรแซ่ของมึง แล้วมึงเป็นลูกเป็นหลานมาจากใคร มึงเป็นโคตรไหนอย่างนี้ ให้ได้มีปัญหามากมายอย่างนี้ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่บัดนั้นมา พวกกันจ๋า นี่ละกิเลส ถ้ากิเลสหมดไปความยุ่งทั้งหมดสามแดนโลกธาตุนี้ หมดโดยสิ้นเชิง มีกิเลสตัวก่อเหตุตั้งแต่ส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียดสุดยอดมารวมอยู่ที่ใจหมด พอขาดสะบั้นลงจากนี้แล้วหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือเลย จากนั้นมาก็เรียกว่านิพพานเที่ยง หรือธรรมธาตุก็ได้ถ้าจะเรียกชื่อ

ท่านจะไปเรียกหาอะไร ความพออยู่กับท่านหมดแล้วไปเรียกหาอะไร วุ่นไปไหน เท่านั้นละ นี่ผลแห่งการปฏิบัติธรรม แต่สำคัญผู้ภาวนาต้องขึ้นกับสติ สติเป็นสำคัญมาก ปล่อยไม่ได้เลย สติสำคัญมากทีเดียวตั้งแต่ต้นจนกระทั่งมหาสติมหาปัญญา สติล้มลูกคลุกคลาน เอา ตั้ง มันล้มก็ตั้ง การตั้งสตินี้เราได้พิจารณา เวลามันมีผิดมีพลาดตั้งไม่อยู่แล้วล้มลงไป ตั้งขึ้นมา พลิกไปทางไหนๆ พิจารณาเป็นเพราะอะไรถึงเป็นอย่างนี้ บางวันตั้งได้แนว แล้วบางวันทำไมถึงเป็นอย่างนี้ เพราะความละเอียดมันไหวชนิดหนึ่งก็รู้อัตนะ ไม่ใช่มันเป็นอย่างโลกสงสารทั่วๆ ไปเป็นกัน มันเป็นอยู่ในส่วนละเอียดของจิต มันไหวชนิดหนึ่งก็รู้

เช่น มีลักษณะผ่องใสหรือเศร้าหมอง สุขบ้างทุกข์บ้าง พอรู้เท่านั้นละจับได้ๆ นำมาเป็นปัญหาถามตัวเอง เป็นอะไรจิตดวงนี้ถึงเป็นได้หลายอย่างนัก เดียวว่าสุข เดียวว่าทุกข์ เดียวว่าผ่องใส เดียวว่าเศร้าหมอง สุดท้ายจึงรวมยอดเข้ามาว่า ธรรมที่ว่าทั้งหมดนี้เป็นอนัตตานะ เท่านั้น จิตหยุดไม่ทำงานอะไรเลย เรียกว่าวางเฉย นี่เป็นปัจจุบันเต็มส่วนแล้วนะ ควรแก่ธรรมจะเกิดขึ้นอย่างเต็มเหนี่ยว จากนั้นก็ผางขึ้นมาเลย พระอรหันต์ก็ปล่อยหมดความกังวล ที่ว่าจะบรรลุธรรมในวันสังคายนาน่า หวังอยู่ๆ มันไม่ได้เข้ามาปล่อยตรงกลางให้เป็นปัจจุบัน ที่นี้พอท่านเข้ามาหมดแล้วมาเป็นปัจจุบัน ทอดอาลัย ก็ผางขึ้น

อันนี้ก็เหมือนกัน พออันนี้รวมเข้ามาเป็นอนัตตาเท่านั้น พอเป็นอนัตตาแล้วก็ เป็นอุpekขา นิ่งเฉย เอาตอนนั้นละตอนนิ่งเฉย จะว่าเจาะจงกับงานใดๆ ไม่มีทั้งนั้น เวลานั้น เรียกว่าอุเบกขาโดยหลักธรรมชาติ เป็นปัจจุบันในหลักธรรมชาติ ขึ้นตรง นั้นเอง ผางเลย มันรู้จนกระทั่งกิเลสกับจิตมันขาดจากกัน รู้ขนาดนั้นละ ให้พากันตั้งอก ตั้งใจปฏิบัติ

โลกนี้เราอยู่ด้วยกันไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม กิเลสจะอยู่บนหัวใจ ขึ้นจรวด ดาวเทียมมากกิเลสก็อยู่บนหัวใจ ไม่มีใครมีความสุขละ เอ้า เหาะเหินเดินฟ้ามาราวว่าเขา เป็นความสุข ให้ดูกิเลสกับจิตอยู่ด้วยกันนั้น อยู่ที่ไหนหาความสุขไม่ได้ พอกิเลสขาด จากใจอยู่ที่ไหนสบายหมดเลย เข้าใจหรือ เอาละพอ

เมื่อวานนี้ฉันจะไปสลับสไลอยู่ที่งานเขา คิดดูซิเทศน์ได้ ๑๐ นาที บินได้เท่านั้น หมดกำลัง มันจะสลับอยู่ในงานเขา โลกเขาไม่รู้ เรารู้คนเดียวเรา เขาก็รีบเร่งบันเทิง ได้ หลงตามมาเป็นประธานชาติใจ เรากำลังจะสลับอยู่นี้เขาไม่เห็น เมื่อวานนี้เป็นวันที่ เพลียมากที่สุด มันจะก้าวเข้าชั้นสลับ เพราะฉะนั้นจึงเพลียทั้งวัน วันนี้พอลืมตาได้บ้าง เห็นไหมฉันจ้งหันเมื่อเช้านี้เกือบสามชั่วโมง เราปล่อยตามเรื่องของมัน มันจะเป็นอะไร ใจดูธาตุดูชั้นมันจะเป็นอะไร เราปล่อยมันเมื่อเช้านี้ มันจะฉันอย่างไรปล่อยให้ฉันเมื่อ ฉันได้ เวลาฉันไม่ได้ฝันนะ เวลาฝันก็อาเจียน อันนี้มันไม่ฝัน ปล่อยเลยหลุนเลยเมื่อเช้า นี้ ฟาดนี้ดูเหมือนจะสามชั่วโมงครึ่งมั้ง

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz